

POLIITTISIA KIRJOITUKSIA

Shovinistit ovat toiminnassa. Pontevasti levitetään huhuja japanilaisten aseistautumisesta, siitä, että he ovat keskittäneet 600 pataljoonaa Mantshuriaan hyökätäkseen Venäjää vastaan. Turkki muka varustautuu kiireellisesti julistaakseen sodan Venäjälle jo tänä keväänä. Kaukasiassa muka valmistellaan kapinaa Kaukasian erottamiseksi Venäjältä (puuttuu vain, että alettaisiin huutaa puolalaisten suunnitelmista!). Suomen vainoamista pidetään yllä keksimällä juttuja sen aseistautumisesta. Itävaltaa vastaan käydään raivokasta kamppailua Bosniaan rakennettavan rautatien vuoksi. Venäjän sanomalehdistössä lisääntyvät hyökkäilyt Saksaa vastaan, joka muka usuttaa Turkkiä Venäjän kimppuun. Kamppailua ei käydä ainoastaan Venäjän, vaan myöskin Ranskan sanomalehdistössä, jonka lahjomisesta Venäjän hallituksen palvelukseen niin sopivaan aikaan huomautti äskettäin Duumassa eräs sosialidemokraatti.

Lännen vakava porvarillinen lehdistö ei myönnä koko tätä kamppailua sanomalehtimiesten mielikuvituksen tuotteeksi tahi sensaatiota tavoittelevien ihmisten keinottelurytykseksi. Ei, ilmeisesti „hallitsevista piireistä” — lue: mustasotnialaiselta tsaarihallitukselta tai jonkin paljonpuhutun „tähtikamarin” tapaiselta salaiselta hovikoplalta — on lähtöisin täysin määrätty tunnussana, noudatetaan jotain järjestelmällistä „linjaa”, on otettu jokin „uusi suunta”. Sen, että Duuman valtionpuolustusvaliokunta suljettiin kaikilta siihen kuulumattomilta Duuman jäseniltä, s.o. ei yksinomaan vallankumouksellisilta puolueilta, vaan myöskin kadeteilta, ulkomainen lehdistö katsoo olevan suoranaudessa yhteydessä tähän shovinistiseen

kamppailuun; puhutaanpa vielä, että Venäjän hallitus, viedäkseen loppuun „perustuslaillisuuteen” kohdistuvan pilkantekonsa, aikoo pyytää luottoa rajojen sotilaallista luittamista varten ainoastaan mustasotniaalis-lokakuulaiselta valiokunnalta eikä koko Duumalta.

Esitän tässä muutamia lainauksia eurooppalaisista sanomalehdistä, jotka eivät suinkaan ole sosialistisia ja joita ei voida epäillä optimistisuudesta Venäjän vallankumoukseen nähden:

„Saksan voitot Ranskasta (vuonna 1870) sytyttivät, kuten Bismarck kerran huomautti, Venäjän sotilashenkilöiden kunnianhimon, ja hekin kurottivat kätensä sotilaallisia laakereita kohti. Valtiollisista, uskonnollisista ja historiallisista syistä Turkki osoittautui erikoisen sopivaksi kohteeksi tähän tarkoitukseen (Turkin sota vuosina 1877—1878). Venäjän määrätty piirit, jotka ovat unohtaneet Japanin sodan opetukset eivätkä käsitä maan todellisia tarpeita, pysyttelevät ilmeisesti nytkin tällä näkökannalla. Kun Balkanilla ei ole enää keitään „pikkuveljiä” vapauttavana, niin on keksittävä uusia keinoja Venäjän yleisen mieliteen muokkaamiseksi. Ja nämä keinot ovat totta puhuen vielä kömpelömpiä kuin silloiset: Venäjä tahdotaan esittää ulkoisten ja sisäisten vihollisten piirittämäksi”.

„Venäjän hallitsevat piirit haluavat lujittaa asemaansa entisin keinoin, nimittäin: tukahduttamalla väkivaltaisesti vapautusliikkeen maassa ja vetämällä kansan huomion pois surkeasta sisäisestä tilanteesta nasionalismin tunteiden herättämisen avulla sekä synnyttämällä diplomaattisia selkkauksia, jotka voivat ties miten päättyä”.

Millainen on tämän uuden shovinistisen suunnan merkitys vastavallankumouksellisen itsevaltiuden politiikassa? Tällaiseen politiikkaan voivat ryhtyä Tsusiman ja Mukdenin jälkeen vain sellaiset henkilöt, joilta maaperä on luisumassa lopullisesti pois jalkojen alta. Taantumuksen kahden vuoden kokemus *ei ole antanut* kaikista ponnistuksista huolimatta mitään vähänkään luotettavaa tukea maassa mustasotniaaliselle itsevaltiudelle, ei ole luonut mitään uusia luokka-aineksia, jotka kykenisivät *taloudellisesti* uudistamaan itsevaltiuden. Ja *ilman sitä* eivät mitkään petomaisuudet eikä mikään vastavallankumouksen raivo kykene pitämään pystyssä Venäjän nykyistä valtiojärjestelmää.

Niin Stolypin ja mustasotniaalaiset tilanherrat kuin lokakuulaisetkin käsittävät, että he eivät voi pysyä vallassa, elleivät luo itselleen uutta luokkatukea. Siitä johtuu heidän politiikkansa: perinpohjainen talonpoikien taloudellinen

köyhdyttäminen, yhteisön väkivaltainen murtaminen raivatukseen *hinnalla millä hyvänsä* tien kapitalismille maanviljelykseen. Oppineimmat, sivistyneimmät, „humanistisimmat” Venäjän liberaalit — „Russkije Vedomosti” professorien tapaiset — osoittautuvat tässä suhteessa olevan verrattomasti tylsempiä kuin Stolypinit. „Ei ole mikään ihme”, kirjoittaa mainitun lehden pääkirjoituksen kirjoittaja helmikuun 1 päivänä, „jos esimerkiksi marraskuun tiipapäässäntöjen kohtaloa ratkaistaessa eiliset yhteisöläis-slavofiilit kannattavat ministeristön yritystä hävittää yhteisö kiinnittämällä maat eri talollisten yksityisomaisuudeksi... Vieläpä voidaan ajatella, että puolustuspäämäärät, jotka ovat yhteisiä Duuman vanhoilliselle enemmistölle sekä ministeristölle, sanelevat kummallekin vieläkin aggressiivisempia toimenpiteitä kuin vuoden 1906 kuuluisat asetukset... Syntyy hämmästyttävä kuva: vanhoillinen hallitus valmistaa vanhoillisten puolueiden edustajien avulla radikaalista reformia maanomistussuhteiden alalla, joissa äkkikäänneet ovat vähiten mahdollisia, päättäen ryhtyä tällaiseen radikaaliseen toimenpiteeseen sellaisten ylimalkaisten käsitysten takia, että jotain omistusmuotoa pidetään parempana kuin toista”.

Herätkäähän, herra professori, karistakaa itsestänne vaarinaikaisen narodnikkilaisuuden arkistopöly ja tarkastelkaa, mitä kaksi vallankumousvuotta on tehnyt. Stolypin on voittanut teidät ei vain fyysisessä voimassa, vaan myöskin siinä, että hän on ymmärtänyt oikein taloudellisen kehityksen käytännöllisimmän tarpeen, vanhan maanhallinnan väkivaltaisen murtamisen. Vallankumouksen jo peruuttamattomasti ottama suuri „edistysaskel” on siinä, että mustasotnialainen itsevaltius *saattoi* aikaisemmin pitää tukenaan keskiaikaisia maanhallintamuotoja, mutta nyt sen on pakko, pakko kokonaan ja peruuttamattomasti työskennellä kuumeisella kiireellä niiden hävittämiseksi. Sillä sille on käynyt selväksi, että vanhaa maankäyttöjärjestelmää *murtamatta ei voi olla ulospäsyä* siitä ristiriidasta, joka kaikkein syvällisimmin selittää Venäjän vallankumouksen: mitä takapajuisin maanhallinta, mitä villein maaseutu — mitä kehittynein teollisuus- ja finanssikapitalismi!

Oletteko te siis Stolypinin maalainsäädännön kannalla? kysyvät narodnikit meiltä kauhuissaan.— Emme tietenkään! rauhoittukaa! Olemme ehdottomasti *kaikkia* Venäjän van-

hoja maanhallintamuotoja, niin tilanherrojen maanomistusta kuin talonpoikienkin osuusmaanhallintaa, vastaan. Olemme ehdottomasti sillä kannalla, että on väkivaltaisesti murrettava tuo vanhuuden mätä, joka mädännyttää ja myrkyttää kaiken uuden,— kannatamme porvarillista maan *kansallistamista* porvarillisen vallankumouksen ainoana johdonmukaisena tunnuksena, ainoana käytännöllisenä toimenpiteenä, joka suuntaa historiallisesti välttämättömän murtamisen kärjen kokonaan tilanherroja vastaan auttaen vapaiden maanisäntien syntymistä talonpoikaisjoukkojen keskuudessa.

Venäjän porvarillisen vallankumouksen erikoisuus on siinä, että vallankumouksen peruskysymyksessä, agrari-kysymyksessä, ajavat vallankumouksellista politiikkaa mustasotnialaiset ja toisaalta talonpojat yhdessä työläisten kanssa. Sitävastoin liberaaliset asianajajat ja professorit puolustavat jotain mitä elottominta, typerintä ja utopistisinta: kahden vastakkaisen, toisensa poissulkevan *murta-* *mis*metodin yhteen sovittamista jo aikansa eläneen murtamiseksi, ja vielä sillä tavoin yhteen sovittamista, ettei yleensä mitään murtamista tapahtuisikaan. Joko talonpoikaikapinan voitto ja vanhan maanhallinnan täydellinen murtaminen vallankumouksen uudistaman talonpoikaiston hyödyksi, s.o. tilanherrojen maiden konfiskointi ja tasavaltalta. Tahi stolypinilainen murtaminen, joka myöskin uudistaa, uudistaa käytännössä ja mukauttaa vanhan maanhallinnan kapitalistisiin suhteisiin, mutta kuitenkin täysin tilanherrojen etujen mukaisesti talonpoikaisjoukkojen rajattoman kurjistamisen ja niiden väkivaltaisen kylistä poiskarkottamisen hinnalla — koko kukkeimman talonpoikaisnuorison karkottamisen, nälkäkuoleman, vankiloissa ja karkotuksella, ampumalla ja ruoskimalla tuhoamista hinnalla. Vähemmistön ei ole helppo toteuttaa sellaista politiikkaa enemmistöön nähden, mutta taloudellisesti se ei ole mahdotonta. Meidän täytyy auttaa kansaa tajumaan tämä selvästi. Mutta yritys päästä varovaisesti suoritettuna reformin avulla, rauhallisesti, ilman väkivaltaa ulos siitä loppumattoman sekavasta keskiaikaisten ristiriitojen vyyhdistä, jonka Venäjän historia on vuosisatojen kuluessa luonut, on mitä tylsäjärkinen kuivettuneiden „koteloihmisten” haave. Taloudellinen välttämättömyys aiheuttaa ehdottomasti ja panee ehdottomasti toimeen mitä

„jyrkimmän mullistuksen” Venäjän maankäyttöjärjestelmässä. On vain historian kysymys, panevatko sen toimeen tsaarin ja Stolypinin johtamat tilanherrat vaiko proletariaatin johtamat talonpoikaisjoukot.

„Opposition yhdistyminen” — sellainen on Venäjän poliittisen lehdistön päivänpolttava kysymys. Poliisimais-stolypinilainen „Rossija” lehti riemuitsee: „Yhdistyminen? siis kadetitkin ovat vallankumouksellisia; ota kiinni kadetti!” Kadettien sanomalehti „Retsh”, joka on jokaista huokostaan myöten täynnä virkamiesintoa todistamaan, että kadetit voivat olla ainakin yhtä maltillisia kuin lokakuulaiset, muikistelee loukkaantumista teeskennellen huuliaan ja purkaa ryöpyttäin „moraalista” tyytymättömyyttä epärehellisten yritysten johdosta syyttää sitä vallankumouksellisuudesta ja sanoo: Me tervehdimme tietenkin opposition yhdistymistä, mutta tämän yhdistymisen täytyy tapahtua liikkeenä „vasemmalta oikealle” (pääkirjoitus helmikuun 2 päivänä). „Meillä on poliittisten virheiden ja pettymysten kokemusta. Kun oppositio yhdistyy, niin se tietenkin yhdistyy sen kokoonpanoon kuuluvan maltillisimman puolueen minimaaliohjelman pohjalla”.

Tämä ohjelma on täysin selvä: porvarillisen liberalismiin hegemonia, se on minun ehtoni, sanovat kadetit — samaan tapaan kuin Falloux sanoi vuonna 1871 hänen tukeaan pyytäneelle Thièrs’ille: monarkia, se on minun ehtoni.

„Stolitshnaja Potshta” huomasi, että tuollaisista asioista on noloa, häpeällistä puhua suoraan, ja siksi se „ei ole samaa mieltä” „Retshin” kanssa koettaen selviytyä hämääriillä viittauksilla „lokakuun edellisiin mielialoihin” (sensuuri pahus häiritsee selvän poliittisen ohjelman esittämistä!) ja kehottaen oikeastaan hieromaan kauppoja. „Retsh” tahtoo muka johtaa ja vallankumoukselliset tahtovat johtaa (uutta yhtymää), mutta enkö minä saisi litkoja rehellisestä kaupanvälityksestä?

„Yhdistyminen” — me kannatamme lämpimästi tätä tunnusta, erittäinkin kun tässä viitataan — vaikkapa vain viitataan! — „lokakuun edellisiin mielialoihin”. Mutta historia ei toistu, hyvät herrat politikoisijat. Ja niitä opetuksia, jotka „kolmen vuoden historia” on meille antanut,

ei millään voimalla voida poistaa eri luokkien tietoisuudesta. Nämä opetukset ovat tavattoman rikkaat sekä myönteiseltä sisällöltään (työläisten ja talonpoikien *joukko*-taistelun muodot, luonne ja voitonehdot vuonna 1905) että kielteiseltä sisällöltään (kahden Duuman romahdus, s.o. perustuslaillisten illuusioiden ja kadettien hegemonian romahdus).

Ken tahtoo järjestelmällisesti tutkia, harkita, ottaa opiksi ja viedä joukkoihin *näitä* opetuksia, niin olkoon hyvä, me olemme kokonaan „yhdistymisen” kannalla — yhdistymisen, joka on tarpeen taistellaksemme säälimättä vallankumouksen luopioita vastaan. Eikö miellytä? Siinä tapauksessa tiemme erkanevat.

Vanha „lokakuun edellinen” tunnus on hyvä emmekä me (tulkoon sanotuksi ilman vihaa „Nasha mysl” kokoelman M-d-m:lle! ¹¹⁵) heitä sitä pois („Perustava kokous”). Mutta se ei riitä. Se on liian kaavamainen. Siinä ei ole niiden kärkevien kysymysten tajua, joita elämä käytännöllisesti asettaa. Me täydennämme sitä kolmen suuren vuoden suurella opetuksella. Meidän „minimiohjelmamme”, „meidän yhdistymis-ohjelmamme” on yksinkertainen ja selvä: 1) kaikkien tilanherramaiden konfiskointi; 2) tasavalta. Meille on tätä varten tarpeen *sellainen* perustava kokous, että me saisimme tämän toteutetuksi.

Kahden Duuman, kahden kadettiduuman historia osoitti hämmästyttävän selvästi, että yhteiskunnallisten voimien todellista taistelua — sitä taistelua, joka ei ole aina ollut tiedottua eikä ole aina murtautunut pinnalle, mutta on aina ratkaisevasti vaikuttanut kaikkiin suuriin poliittisiin lopputuloksiin, lakaissut aina pois kuin tomun „perustuslaillisuuden” naiivien ja veijarimaisen ovelien moukkien kepposet, sitä taistelua käytiin kokonaan ja täydellisesti mainitsemistamme kahdesta „kohteesta”. Eivät ylimalkaiset teoriat, vaan kansanjoukkojemme reaalin taistelukokemus Venäjän tilanherrayksivaltiuden realisissa oloissa on meille käytännössä osoittanut nimenomaan näiden tunnusten välttämättömyyden. Ken pystyy ne omaksumaan, hänelle me teemme ehdotuksen „kulkea erikseen”, mutta „lyödä yhdessä”, lyödä vihollista, joka hävittää Venäjää, tuhoaa tuhansittain Venäjän parhainta väkeä.

„Tällaisen yhdistymisohjelmanne kanssa te jääte yksiksenne”. Se ei ole totta.

Lukekaa puolueettomien talonpoikien puheita kahdessa ensimmäisessä Duumassa, niin te käsitätte, että meidän yhdistymisohjelmamme vain pukee sanoiksi heidän toivomuksensa, heidän tarpeensa ja alkeellisen välttämättömät johtopäätökset näistä tarpeista. Niitä vastaan, jotka eivät käsitä näitä tarpeita, — kadetista Peshehonoviin asti (häinkin on julistanut „yhdistymistä” Moskovassa, kuten meille kirjoitetaan sieltä) — niitä vastaan me käymme sotaa „yhdistymisen” nimessä.

Siitä tulee sitkeä sota. Me osasimme työskennellä monta pitkää vuotta ennen vallankumousta. Meitä ei suotta sanottu kallionlujiksi. Sosialidemokraatit ovat perustaneet proletaarisen puolueen, joka ei menetä rohkeuttaan ensimmäisen sotilaallisen hyökkäyksen epäonnistumisesta, ei menetä malttiaan, ei viehäty seikkailuihin. Tämä puolue kulkee sosialismiin sitomatta itseään ja kohtaloaan porvarillisten vallankumousten minkään kauden päättymiseen. Juuri sen vuoksi se on vapaa myöskin porvarillisten vallankumousten heikoista puolista. Ja tämä proletaarinen puolue kulkee voittoon.

„Proletari” № 21,
helmikuun 26 (13) pnä 1908

Julkaistaan „Proletari” lehden
tekstiin mukaan